

Γένεσις
κεφ. 12-22

Ὁ Ἀβραάμ - Ἡ θυσία τοῦ Ἰσαάκ

Μετά τή σύγχυση τῶν γλωσσῶν πού ἔπαθαν, παιδιά, οἱ ἄνθρωποι ὅταν ἔχτιζαν τόν πύργο τῆς Βαβέλ, σκορπίστηκαν σ' ὅλη τή γῆ. Στά διάφορα μέρη ὅπου ἐγκαταστάθηκαν ξέχασαν δυστυχῶς τόν ἀληθινό Θεό. Λάτρευαν γιά θεούς τόν ἥλιο, τά ποτάμια, κάποια ζῶα ἢ ἀκόμη ἀγάλματα πού οἱ ἴδιοι κατασκεύαζαν, τά **εἰδωλα** ὅπως ὀνομάζονται. Ὅλοι; Ὁχι. Ἀνάμεσα στούς τόσους εἰδωλολάτρες ἦταν κάποιος πού κράτησε τήν πίστη του στόν ἀληθινό Θεό: ὁ **Ἀβραμ**, ὅπως παλιότερα ὁ Νῶε, θυμάστε; Καί ἦταν τόσο μεγάλη ἡ πίστη τοῦ Ἀβραμ, πού ὁ Θεός τόν ἔκανε **πατριάρχη**, δηλαδή πατέρα καί ἀρχηγό σ' ἓναν ὁλόκληρο λαό. Ἀξιώθηκε μάλιστα νά γίνει καί **προπάτορας**, δηλαδή πρόγονος τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ!

Ὁ Ἀβραάμ ζοῦσε στή **Μεσοποταμία**, στήν πόλη **Χαρράν**. Ἡ Μεσοποταμία ὀνομαζόταν ἔτσι γιατί βρισκόταν ἀνάμεσα σέ δύο μεγάλα ποτάμια, τόν Τίγρη καί τόν Εὐφράτη. Ἦταν μία εὐφορη χώρα στήν ἡπειρο τῆς Ἀσίας. Ἐκεῖ, λοιπόν, ζοῦσε ὁ Ἀβραμ μέ τή γυναῖκα του τή **Σάρρα**. Ἦταν πλούσιος, μέ πολλά κοπάδια καί πολλούς ὑπηρέτες. Ἀπό τά ἀγαθά του ἔδινε σέ ὅλους ὅσους εἶχαν ἀνάγκη καί συχνά μέ χαρά φιλοξενοῦσε ἀνθρώπους πού ἔφταναν στά μέρη του

από μακριά. Ήταν, δηλαδή, **φιλόανθρωπος** καί **φιλόξενος**. Ἀλλά τό πιο σπουδαῖο ἦταν ἡ μεγάλη του **πίστη**. Ἐνῶ οἱ ἄνθρωποι γύρω του ἦταν εἰδωλολάτρες, αὐτός πίστευε καί ἀγαποῦσε μ' ὅλη του τήν καρδιά τόν ἀληθινό Θεό. Καί τήν πίστη του τήν ἀπέδειξε ἔμπρακτα.

- Ἀβραμ! ἀκούστηκε μία μέρα ἡ φωνή τοῦ Θεοῦ. Φύγε ἀπό τόν τόπο αὐτό, ἄφησε τούς συγγενεῖς σου καί τό πατρικό σου σπίτι, καί ἔλα νά κατοικήσεις ἐκεῖ ὅπου θά σοῦ δείξω.

Ήταν ἀπλό αὐτό πού τοῦ ζητοῦσε ὁ Θεός; Ν' ἀφήσει τόν τόπο του καί πρόσωπα ἀγαπημένα, καί νά προχωρήσει στό ἄγνωστο! Νά ξεσηκωθεῖ αὐτός καί οἱ ὑπηρέτες του καί τὰ ζωντανά του, νά περπατοῦν μερόνυχτα, ἴσως καί μῆνες, χωρίς νά ξέρουν πού πηγαίνουν! Ήταν εὐκολο; Ἀσφαλῶς ὄχι! Ἀλλά τό ζήτησε ὁ Θεός. Κι ἀφοῦ ὁ Θεός τό ζητάει, ὁ Ἀβραμ θά τό κάνει. **Εἶναι ἔτοιμος, ὅσο κι ἂν δυσκολεύεται, νά κάνει θυσίες γιά τόν Θεό!** Αὐτό, παιδιά, δείχνει τή μεγάλη του πίστη.

Τοῦ ἔδωσε, ἐπίσης, τότε ὁ Θεός μία μεγάλη ὑπόσχεση:

- Ἀπό σένα, τοῦ εἶπε, θά κάνω ἕνα μεγάλο ἔθνος καί θά εὐλογηθοῦν ὅλες οἱ φυλές τῆς γῆς.

Πολλές φορές τοῦ ἐπανέλαβε αὐτή τή μεγάλη ὑπόσχεση:

- Οἱ ἀπόγονοί σου θά εἶναι πολλοί, ἀναρίθμητοι· σάν τ' ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ!

Ἀλλαξε μάλιστα τό ὄνομά του: Ἀπό Ἀβραμ τόν ὀνόμασε Ἀβραάμ, πού σημαίνει **«πατέρας πολλῶν ἐθνῶν»***.

Τά χρόνια ὅμως περνοῦσαν. Ὁ Ἀβραάμ γέρασε. Ἡ γυναίκα του ἡ Σάρρα ἦταν στείρα, δέν μπορούσε δηλαδή νά κάνει παιδί. Καί ὅλες οἱ ὑποσχέσεις τοῦ Θεοῦ, ὅτι οἱ ἀπόγονοί του θά εἶναι ἀναρίθμητοι, πῶς θά πραγματοποιοῦνταν χωρίς νά ἔχει παιδί; Ἐπαψε ἄραγε ὁ Ἀβραάμ νά πιστεύει στίς ὑποσχέσεις τοῦ Θεοῦ; Τίποτε, παιδιά, δέν μπορούσε νά κλονίσει τή μεγάλη του πίστη. Ἀφοῦ τό εἶπε ὁ Θεός, θά γίνει! Τί κι ἂν φαίνεται ἀδύνατο; Γιά τόν Θεό τίποτε δέν εἶναι ἀδύνατο!

Πραγματικά, ὁ Θεός ὁδήγησε τὸν Ἀβραάμ στὴν εὐφορὴ γῆ **Χαναάν** (δείχνουμε τὸν χάρτη, βλ. Ἡ Βίβλος, σ. 35). Κι ἐκεῖ μαζί μέ ὅλα τ' ἄλλα ἀγαθὰ πού τοῦ χάρισε, τοῦ ἔδωσε κι αὐτὴ τὴν ἀπερίγραπτη χαρά: ν' ἀποκτήσῃ παιδί, ἓναν χαριτωμένο γιό. «**Ἰσαάκ**» τὸν ὀνόμασε, πού σημαίνει «γέλιο, χαρά». Ἦταν σι' ἀλήθεια πολὺ εὐτυχισμένος ὁ Ἀβραάμ! Κι ἔκανε ἀκόμη μεγαλύτερη τὴν εὐτυχία του ἐκείνη ἡ ὑπόσχεση τοῦ Θεοῦ, πὼς ἀπὸ τὴ γενιά του θά γεννηθοῦν ἔθνη πολλὰ καὶ θά ἔρθει ἡ εὐλογία τοῦ Θεοῦ στὴ γῆ.

Κάποια μέρα ὁμως ὁ Θεός τοῦ λέει: «Ἀβραάμ! Πάρε τὸν ἀγαπημένο σου γιό, τὸν Ἰσαάκ, πού πολὺ ἀγαπᾷς, καὶ πῆγαινε σὸ βουνό πού θά σοῦ δείξω. Ἐκεῖ νά μοῦ τὸν προσφέρεις θυσία!».

Τί; Ἄκουσε καλά; Νά προσφέρει θυσία τὸν Ἰσαάκ, τὸ μονάκριβο καὶ πολυαγαπημένο του παιδί; Μαχαιριά στὴν καρδιά του ἡ ἐντολὴ τοῦ Θεοῦ. Μιά τέτοια θυσία ξεπερνᾷ τίς δυνάμεις του. Κι ἔπειτα, οἱ ὑποσχέσεις πού τοῦ εἶχε δώσει ὁ Θεός πὼς θά πραγματοποιηθοῦν;

Κι ὁμως, ὁ Ἀβραάμ τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρῶ ἑτοιμάζει τὰ ξύλα γιὰ τὴ θυσία, φορτώνει τὸ γαϊδουράκι του, παίρνει μαζί του δυὸ δούλους καὶ τὸν Ἰσαάκ καὶ ξεκινᾷ γιὰ τὸ βουνό πού τοῦ εἶπε ὁ Θεός.

Θά θυσιάσῃ, λοιπόν, τὸν Ἰσαάκ; Μά ἀφοῦ τοῦ τό ζήτησε ὁ Θεός! Ὁ Ἀβραάμ **εἶναι ἑτοιμος, ὅσο κι ἂν δυσκολεύεται, νά κάνει ἀκόμη καὶ τὴν πιό μεγάλη θυσία γιὰ τὸν Θεό!** Αὐτό, παιδιά, δείχνει πόσο μεγάλη ἦταν ἡ πίστη του.

Γεμάτος ἐμπιστοσύνη στὸν Θεό, λοιπόν, ξεκινᾷ μαζί μέ τὸν ἀγαπημένο του γιό, τὸν Ἰσαάκ, γιὰ νά προσφέρουν στὸν Θεό θυσία ψηλὰ σὸ βουνό. Ὅταν φάνηκε ἀπὸ μακριὰ ὁ τόπος τῆς θυσίας, ξεφόρτωσε τὰ ξύλα ἀπὸ τὸ ζῶο, τὰ φόρτωσε στὸν ἀνυποψίαστο Ἰσαάκ, πῆρε ὁ ἴδιος στὰ χέρια του τὸ μαχαίρι καὶ ὅ,τι χρειαζόταν γιὰ τὴ φωτιά, κι ἀφήνοντας πίσω τοὺς δούλους, ἄρχισαν πατέρας καὶ γιός ν' ἀνεβαίνουν σὸ βουνό. Καθὼς προχωροῦσαν, ὁ Ἰσαάκ ρωτᾷ:

- Πατέρα, νά ἡ φωτιά καὶ τὰ ξύλα γιὰ τὴ θυσία! Μά ποῦ εἶναι τὸ πρόβατο πού θά θυσιάσουμε;

- 'Ο Θεός θά φροντίσει γιά τό πρόβατο τῆς θυσίας Του, παιδί μου, ἀπάντησε ὁ πιστός Ἀβραάμ.

Χωρίς ν' ἀνταλλάξουν ἄλλη κουβέντα, συνέχισαν νά προχωροῦν, ὥσπου ἔφτασαν στήν κορυφή τοῦ βουνοῦ.

Ἐκεῖ ὁ Ἀβραάμ ἔστησε πρόχειρα ἓνα θυσιαστήριο μέ πέτρες, ἔβαλε πάνω τά ξύλα, ἔδεσε τόν Ἰσαάκ κι ἔτσι δεμένο τόν ἀνέβασε πάνω στά ξύλα τοῦ θυσιαστηρίου. Ἀπλώσε καί τό χέρι του νά πάρει τό μαχαίρι γιά τή θυσία, ἀλλά τήν τελευταία στιγμή ἀκούει μία φωνή ἀπό τόν οὐρανό, φωνή ἀγγέλου: «Ἀβραάμ! Μήν ἀπλώσεις τό χέρι σου πάνω στό παιδί καί μήν τοῦ κάνεις κακό. Ὁ Θεός εἶδε πόσο Τόν σέβασαι, ἀφοῦ γιά χάρη Του δέν λυπήθηκες οὔτε τό πολυαγαπημένο σου παιδί».

Σηκώνει τά μάτια του ὁ Ἀβραάμ καί βλέπει ἓνα κριάρι πιασμένο ἀπό τά κέρατα σ' ἓνα φυτό πού λέγεται **Σαβέκ!**

Πῆρε τό κριάρι καί τό πρόσφερε θυσία στόν Θεό γεμάτος εὐγνωμοσύνη γιά τήν ἀγάπη Του! Τότε ὁ Θεός γιά μία ἀκόμη φορά ἐπαναλαμβάνει στόν Ἀβραάμ τή μεγάλη Του ὑπόσχεση: «Οἱ ἀπόγονοί σου θά εἶναι ἀμέτρητοι, σάν τά ἄστρα τ' οὐρανοῦ καί σάν τήν ἄμμο τοῦ γιालοῦ. Κι ἀπό τή δική σου τή γενιά θά ἔρθῃ ἡ εὐλογία σ' ὅλα τά ἔθνη».

Κι ἐννοοῦσε ὅτι ἀπό τή γενιά τοῦ Ἀβραάμ θά γεννηθεῖ ὁ Χριστός, ὁ σωτήρας τοῦ κόσμου.

Θυσίες γιά τόν Θεό

Τί εἶδε ὁ Θεός στόν Ἀβραάμ, παιδιά, καί τόσο πολύ τόν εὐλόγησε; Τή μεγάλη του **πίστη!** Καί πῶς ἔδειξε τήν πίστη του ὁ Ἀβραάμ; Μέ τήν **ὑπακοή** του στό θέλημα τοῦ Θεοῦ· μέ τίς μεγάλες **θυσίες** πού ἔκανε γιά νά ὑπακούσει στό θέλημα τοῦ Θεοῦ.

Ἐμεῖς ἄραγε πόσο πιστεύουμε σὸν Θεό; Πῶς μπορούμε νά ζυγίσουμε τὴν πίστη μας σ' Αὐτόν; Μετρώντας τίς θυσίες πού κάνουμε γιὰ τὸν Θεό.

Τί θυσίες, νομίζετε, μπορεῖ νά κάνει ἓνα παιδί γιὰ τὸν Θεό; (βλ. *ἐποπτικό ὕλικό*).

✓ Θυσιάζει γιὰ τὸν **ἐκκλησιασμό** τὸν πρωινό ὕπνο τῆς Κυριακῆς.

✓ Θυσιάζει γιὰ τὸ **κατηχητικό** ὁτιδήποτε ἄλλο τοῦ ζητοῦν οἱ φίλοι του νά κάνει ἐκείνη τὴν ὥρα.

✓ Θυσιάζει σέ περίοδο **νηστείας** ἢ ὅταν πρόκειται νά κοινωνήσει τὴν ἀπόλαυση κάποιων νόστιμων φαγητῶν.

✓ Θυσιάζει τὸν χρόνο του γιὰ **νά ἐπισκεφτεῖ κάποιον ἄρρωστο** ἢ κάποιον συγγενῆ ἢ γείτονα πού ζεῖ μόνος του κι ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ συντροφιά.

✓ Θυσιάζει κι ἀπὸ τὰ χρήματά του γιὰ **φιланθρωπία**, δίνοντας ἀπὸ τίς οἰκονομίες του σέ κάποιον ἔρανο ἢ σὸ κουτί τῶν φτωχῶν πού ὑπάρχει σέ κάθε ναό.

Ὅλες αὐτές **οἱ θυσίες μετροῦν τὴν πίστη μας**. Κι ἂν δυσκολευόμαστε, παιδιά, κάποιες φορές νά κάνουμε τέτοιες θυσίες, μπορούμε νά σκεφτόμαστε **τὴ μεγάλη θυσία** πού ἔκανε γιὰ μᾶς ὁ Χριστός. Νά σκεφτόμαστε: «Ὁ Χριστός γιὰ μένα θυσιάστηκε ἐπάνω σὸν σταυρό. Μπρὸς στή μεγάλη δική Του θυσία, κάθε δική μου θυσία εἶναι τόσο μικρή!».

**Μπρὸς στή θυσία Σου, Χριστέ μου,
κάθε θυσία μου μικρή.
Πῶς θέλω ὅλη ἡ ζωή μου
νά δείχνει πίστη δυνατή!**

* Τό ὄνομα «Ἄβραμ» σημαίνει «πατήρ ἔθνους», γενάρχης φυλῆς. «Ἄβ» σημαίνει «πατήρ» (πρβλ. ἄββᾶς) καί «ἄμ» σημαίνει «λαός». «Ἀβραάμ» σημαίνει «πατήρ ἐθνῶν»· τό δεύτερο συνθετικό βρίσκεται σέ πληθυντικό. Γι' αὐτό καί ὁ Θεός ὅταν ἀλλάξει τό ὄνομα ἀπό Ἄβραμ σέ Ἀβραάμ δίνει καί τήν ἐξήγηση: «ὅτι πατέρα πολλῶν ἐθνῶν τέθεικά σε» (Γέ 17,5).

ΕΠΟΠΤΙΚΟ ΥΛΙΚΟ

1. Ἐγχρωμες εἰκόνες.
2. «Θυσίες γιά τόν Θεό»: ὕλικό γιά προβολή-γιά ἐκτύπωση.
3. Τό σύνθημα τοῦ μαθήματος.